

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 203/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. I. J., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 14/2004 z 25. októbra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2007 faxom a 22. júna 2007 poštou doručená sťažnosť Ing. A. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. J., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 14/2004 z 25. októbra 2005.

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 14 C 9/93 z 8. októbra 2003 určil, že V. K., naposledy bytom V., ktorý zomrel 18. mája 1987, bol v čase svojej smrti výlučným vlastníkom tej časti mpč 4240/1 vedenej v pozemnoknižnej zápisnici č. 3466 pre katastrálne územie V., ktorej podľa geometrického plánu Ing. J. K. z 5. novembra 1992 zodpovedá parcela č. 2053/5 roľa o výmere 2 963 m². Sťažovateľ ako účastníka konania na strane žalovaného zaviazal okresný súd nahradiť štátu na účet okresného súdu trovy konania v sume 12 498 Sk, ako aj trovy právneho zastúpenia žalobkyne.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 14/2004 z 25. októbra 2005 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Sťažovateľ uviedol, že *„počas konania sa navrhovateľovi nepodarilo preukázať presne určenú veľkosť parcely KN č. 2047 a 2046, ktorým by preukázal skutočné vlastníctvo k nehnuteľnosti v náväznosti na LV č. 1579 kat. úz. V.*

Preverovaním na Katastrálnom úrade v Prešove sme zistili, že ešte v roku 1977 bol vyhotovený geometrický plán na rozdelenie parcely č. 2053/1, ktorá bola predmetom tohto sporu a v náväznosti na toto oddelenie parcely bola zameraná aj parcela navrhovateľa Ing. K. KN č. 2047, 2046 a 1307. Z uvedeného geometrického plánu vyplýva, že parcela navrhovateľa mala šírku 24 m a 5 cm a dĺžku 170 m, tento dôkaz nebol použitý v predchádzajúcom konaní a podľa nášho názoru je dôkazom, ktorý bez svojej viny nemohol použiť navrhovateľ v pôvodnom konaní“.

Podľa argumentácie sťažovateľa porovnaním geometrického plánu č. zákazky 039-341-070-1997 vypracovaného geodetom M. s geometrickým plánom č. zákazky 8/92-GS z 5. novembra 1992 vyhotoveného Ing. J. K. je preukázateľné, že parcela sťažovateľa sa zúžila cca o 2 m v novovytvorenej dĺžke 131,79 m (predtým mala parcela dĺžku 170 m), a to bez toho, aby bola pojatá ako menená parcela do výkazu výmery znalca Ing. K. Sťažovateľ je

toho názoru, že znalec Ing. K. pri vyhotovení znaleckého posudku zneužil svoju právomoc geodeta a úmyselne ho poškodil na jeho vlastníckych právach v prospech L. F. ako žalobkyne. Uvedené skutočnosti preukazujú, že parcela sťažovateľa bola zúžená o 2,33 m a skrátaná z pôvodnej dĺžky 170 m na 131,79 m. Podľa sťažovateľa je preukázateľné, že znalecký posudok Ing. K. z 5. novembra 1992 je vyhotovený nesprávne, nemá oporu v údajoch vedených v katastrálnom operáte a je absolútne nepreskúmateľný v tej časti, kde došlo k zmene hraníc vo vzťahu k upravenej hranici parcely mpč. 4240/1. Navyše, podľa názoru sťažovateľa, oba sudy rozhodovali o právach mŕtveho v rozpore s § 7 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého smrť spôsobuje zánik spôsobilosti na právne úkony. Nebolo možné sa teda domáhať práv pre mŕtveho, ale bolo možné vec riešiť žalobou o určenie, že sporná parcela patrí do dedičstva po nebohom V. K., resp. v náhradnom dedičskom konaní o novoobjavený majetok.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 7 Co 14/2004 z 25. októbra 2005 porušil „moje základné práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR, základné práva na rovnosť účastníkov konania a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň poukazujeme na to, že v danom prípade bola porušená rovnosť strán v konaní...“.

V tejto súvislosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 14/2004-378 zo dňa 25. 10. 2005 základné právo Ing. A. K. na súdnu a právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní porušené bolo.

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 14/2004-378 zo dňa 25. 10. 2005, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 14 C 9/93-314 zo dňa 8. 10. 2003.

Zrušuje rozsudok Okresného súdu v Prešove 14 C 9/93-314 zo dňa 8. 10. 2003.

Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť Ing. A. K. trovy právneho zastúpenia do 60 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu advokáta JUDr. I. J., P...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 14/2004 z 25. októbra 2005.

Mimo petitu, ktorý je jasne oddelený od ostatných častí sťažnosti, sťažovateľ uvádza aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania a podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, ktoré však ústavný súd pokladá za súčasť jeho

argumentácie. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom. Viazanosť návrhom sa zvlášť vzťahuje na návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu (petit), čo znamená, že ústavný súd rozhoduje o porušení práv a slobôd v rozsahu, ako ho vymedzí sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu.

Ako vyplýva z pripojeného listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 101/07-9 z 11. apríla 2007 o odložení opakovaného podnetu sťažovateľa (z 28. februára 2007) na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 9/93 z 8. októbra 2003 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 14/2004 z 25. októbra 2005, ako aj z informácie poskytnutej ústavnému súdu okresným súdom, namietaný rozsudok krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, nadobudol právoplatnosť 12. apríla 2006.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zmeškanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi [§ 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy,

a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu možné prihliadať (I. ÚS 49/02, IV. ÚS 200/05, II. ÚS 169/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03).

So zreteľom na deň nadobudnutia právoplatnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 14/2004 z 25. októbra 2005 (12. apríl 2006) je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Za týchto okolností bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa opodstatnenosťou námietok sťažovateľa, ako aj ďalšími požiadavkami sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2007